

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 308/2011-90

Ústavný súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí 25. januára 2012 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho o sťažnosti K. H., štátneho príslušníka Afganistanu, zastúpeného advokátkou Mgr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a porušenia čl. 4 ods. 4 Listiny základných práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža/10/2010 a jeho rozsudkom z 12. januára 2011, za účasti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo K. H. vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 4 ods. 4 Listiny základných práv a

slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža/10/2010 z 12. januára 2011 a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu p o r u š e n é b o l i .

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sža/10/2010 z 12. januára 2011 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky j e p o v i n n ý uhradiť trovy konania K. H. v sume 392,73 € (slovom tristodevät'desiatdva eur a sedemdesiattri centov) na účet jeho právnej zástupkyne Mgr. J. V., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2011 doručená sťažnosť K. H., štátneho príslušníka Afganistanu (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj porušenia čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy a porušenia čl. 4 ods. 4 listiny postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža/10/2010 a jeho rozsudkom z 12. januára 2011.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že 29. marca 2010 požiadal o predĺženie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky. Migračný úrad Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „migračný úrad“) rozhodnutím č. ČAS: MU-148-9/PO-Ž-2010 zo 17. júna 2010 sťažovateľovi zrušil doplnkovú ochranu. *„Vo svojom rozhodnutí sa opiera o ustanovenia § 15b ods. 1 písm. b), § 13c ods. 2 písm. d) a § 52 ods. 2 zákona... o azyle...“*

Z tohto dôvodu v odôvodnení rozhodnutia o zrušení doplnkovej ochrany iba uviedol, že ide o bezpečnostný záujem SR, a preto bolo potrebné doplnkovú ochranu zrušiť.“

Sťažovateľ proti rozhodnutiu migračného úradu podal opravný prostriedok z dôvodu, že „... rozhodnutie vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu... rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie, resp. odôvodnenie sa v súlade s § 52 ods. 2 zákon o azyle obmedzilo na skonštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem SR, považoval rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov“.

O opravnom prostriedku rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Saz/38/2010 rozsudkom zo 6. októbra 2010 tak, že napadnuté rozhodnutie migračného úradu potvrdil. „K námietke, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie výroku uviedol, že ustanovenie § 52 ods. 2 zákona o azyle predstavuje špeciálnu právnu úpravu voči zákonu č. 71/1967 Zb. a je mu preto nadradené.“

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie s tým, že „poukázal na nesprávnosť skutkových zistení, ako aj na nesprávne právne posúdenie veci, nakoľko Krajský súd neaplikoval ustanovenia garantujúce ochranu základných práv sťažovateľa a nevykonal dôkazy, ktoré by mohli mať vplyv na posúdenie skutkovej stránky veci. Postup a rozhodnutie Krajského súdu bol podľa názoru sťažovateľa v rozpore s čl. 46 a 48 Ústavy..., čl. 6 Dohovoru... ako i s ustanovením § 247, § 250i 0. s. p. je v rozpore so zásadou zákonnosti a zásadným princípom právneho štátu, zakladá možnosť ľubovôle pri rozhodovaní správnych orgánov o základných ľudských právach s odvolaním sa na bezpečnostnú klauzulu v zákone.“

Najvyšší súd rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny, pričom preskúmal aj rozhodnutie migračného úradu a poukázal na § 245 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). „Odvolacie námietky považoval za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. ... Najvyšší súd... sa tak pri svojom rozhodovaní vôbec nezaoberal námietkami porušenia základných práv sťažovateľa. Obmedzil sa výlučne na posudzovanie, či spôsob výkladu príslušných zákonných ustanovení, ktorým Krajský súd

zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav nie je svojvoľný... alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenie alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy. Nezaoberal sa však námietkou, že Krajský súd neaplikoval ustanovenia platných právnych predpisov garantujúcich ochranu základných práv sťažovateľa.“

V tejto súvislosti sťažovateľ poukázal na to, že migračný úrad vydal rozhodnutie, ktoré „neobsahovalo odôvodnenie v zmysle správneho poriadku.

Dôvody a dôkazy, na základe ktorých dospel správny orgán k uvedenému rozhodnutiu, sa nenachádzali v spise správneho orgánu, pričom v spise sa nenachádzala ani zmienka o existencii takéhoto dôkazu.

Sťažovateľ... sa nemohol oboznámiť s kompletným obsahom spisu, nedokáže sa vyjadriť k dôkazu, ktorý správny orgán použil proti nemu. Sťažovateľ po nahliadnutí do spisu... zistil, že ani v spisovom materiály predloženom tomuto súdu na rozhodnutie sa nenachádzali žiadne dôkazy, ktoré by podporovali tvrdenie správneho orgánu.

Sťažovateľ v konaní pred Krajským súdom zistil, že ani sudca, rozhodujúci vo veci samej, nemal prístup, resp. si nevyžiadal prístup ku kompletnému spisovému materiálu. Napriek tomu vydal potvrdzujúce rozhodnutie vychádzajúc z tvrdení správneho orgánu. ...

Sťažovateľ namietal v odvolaní proti rozhodnutiu Krajského súdu porušenie základných ľudských práv, ako aj nesprávnu aplikáciu ustanovení na ochranu základných práv v kontexte kolízie záujmu na bezpečnosti štátu a ochrany základných práv.

Najvyšší súd... skúmal, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, či rozhodnutie Krajského súdu nebolo arbitrárne. Proporcionalitou použitia právnych predpisov garantujúcich ochranu základných ľudských práv sa nezaoberal.“

Sťažovateľ v sťažnosti poukazuje na judikatúru ústavného súdu, Ústavného súdu Českej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) s tým, že judikatúra týchto súdov „považuje princíp rovnosti zbraní, ako aj princíp kontradiktórnosti konania za základný princíp uplatniteľný na konanie v rámci správneho súdnictva. Ochrany týchto práv sa sťažovateľ opakovane domáhal... Súd mu však ochranu týchto práv neposkytli. Naopak, nad ochranu základných práv, ktorých porušenia sa sťažovateľ

domáha, nadradili ustanovenia o ochrane bezpečnosti. Bezpečnosť štátu ako prvok jeho zvrchovanosti nadradili nad základné práva sťažovateľa garantované tak Ústavou..., Listinou..., ako aj... dohovorom..., avšak bez akýchkoľvek dôkazov; uspokojili sa so skonštatovaním správneho orgánu, že sťažovateľ je nebezpečný pre bezpečnosť Slovenskej republiky. ...

Nesprístupnili sťažovateľovi dôkaz, na základe ktorého došiel tak správny orgán, ako aj Krajský súd a Najvyšší súd... k zisteniu, že sťažovateľ je osobou nebezpečnou pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Porušili tak princíp, podľa ktorého sa v prípade existencie diskrepancie medzi zákonným ustanovením a Ústavou... uplatní ústavne konformný výklad. Aplikácia § 52 zákona o azyle spôsobom, akým to urobili správny orgán, ako aj Krajský súd a Najvyšší súd... odporuje rovnako pravidlám proporcionality...

Pokiaľ by správny orgán a... Krajský súd umožnil sťažovateľovi oboznámiť sa s dôvodmi, na ktorých založil svoje rozhodnutie, mal by sťažovateľ možnosť účinne sa brániť pred súdom a obhajovať svoje práva, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Rovnosť účastníkov by bola zachovaná. Až absurdne pôsobí skutočnosť, že ani súd sám sa nezaujímal o skutočnosť (obsah dôkazu), ktoré viedli správny orgán k vydaniu rozhodnutia o zrušení doplnkovej ochrany, hoci sa na tento dôkaz tak správny orgán, ako aj Krajský súd odvolával (na čo následne v odôvodnení odkázal aj Najvyšší súd...“.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozhodnutím sp. zn. 10 Sža /10/2010 zo dňa 12. januára 2011 boli porušené základné práva sťažovateľa uvedené v čl. 47 ods. 3 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 4 ods. 4, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10 Sža /10/2010 zo dňa 12. januára 2011 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľovi vo výške 2797,20 EUR (slovom: dvetisíc sedemstodeväťdesiat sedem eur a dvadsať centov).

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť sťažovateľovi do 15 dní od doručenia tohto nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky trovy konania na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

Sťažovateľ výšku finančného zadostučinenia vyčíslil ako „sumu minimálnej mzdy za obdobie, odkedy nemohol pracovať do konca mesiaca, kedy bola podaná táto sťažnosť, a to na sumu 2 797,20 EUR (6x307,7 EUR + 3x317,- EUR)“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) o dočasnom opatrení, ktorým odloží vykonateľnosť napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, vzhľadom na to, že právoplatnosťou rozhodnutia migračného úradu sa z neho stal „cudzinec, ktorý sa na území Slovenskej republiky zdržiava nelegálne; môže byť kedykoľvek zaistený v zmysle § 62 zákona č. 48/2002 Z. z... a vyhostený z územia Slovenskej republiky...“.

Ústavný súd prípisom zo 14. apríla 2011 vyzval predsedu najvyššieho súdu, aby sa vyjadril k sťažnosti sťažovateľa. K sťažnosti sa vyjadril najvyšší súd prípisom z 28. apríla 2011 doručeným ústavnému súdu 6. mája 2011, v ktorom predsedníčka senátu najvyššieho súdu JUDr. J. H., PhD., uviedla v zásade tie isté argumenty, ktoré najvyšší súd uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku z 12. januára 2011. V predmetnom vyjadrení okrem iného poukázala na to, že v „podanej sťažnosti sťažovateľ po vecnej stránke uvádza tie isté námietky ako uplatnil v opravnom prostriedku a v podanom odvolaní...“

Pokiaľ sa jedná o neodôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajský súd poukázal na ustanovenie § 52 ods. 2 zákona o azyle. Súd rozhodol uvedomujúc si zjavný fakt, že administratívny spis neobsahuje dokumenty, na základe ktorých dospel odporca k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Súd však opätovne

poukázal na skutočnosť, že ich zaradením do administratívneho spisu by bol popretý zjavný bezpečnostný záujem vyjadrený v ustanovení § 52 ods. 2 zákona o azyle. V rámci odôvodnenia súd poukázal i na to, že navrhovateľ bol objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ (viď spis odporcu ČAS: MU-/PO-Ž-2009-č. l. 138). ...

V predmetnej veci krajský súd na základe opravného prostriedku navrhovateľa preskúmal zákonnosť rozhodnutia odporcu, pričom postupoval v intenciách ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Súc viazaný ustanovením § 250i ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku vychádzal zo skutkového stavu, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Keďže došiel k záveru, že v predmetnej veci bol náležité zistený skutkový stav veci a správny orgán došiel k správne právnemu záveru, opravný prostriedok postupujúc podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku potvrdil.

Najvyšší súd... sa stotožnil so záverom vysloveným v rozsudku krajského súdu. Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vecne správny, a preto ho Najvyšší súd... potvrdil. ...

V prípade doplnkovej ochrany ide o prechodný pobyt na dobu jedného roka, pričom doplnkovú ochranu je možné opätovne predĺžiť na ďalší rok, ak dôvody na jej poskytovanie naďalej pretrvávajú. V prípade poskytovania doplnkovej ochrany ide o situácie, ktoré môžu mať len dočasný charakter a z toho dôvodu je stanovená lehota 1 roku. Ministerstvo vnútra poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

V prípade zrušenia doplnkovej ochrany z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky rozhoduje správny orgán na základe voľnej úvahy v zmysle § 245 ods. 2 O. s. p. a to v prípade, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Teda, ak správny orgán došiel k záveru, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Zákon neukladá správne orgánu toto svoje rozhodnutie odôvodňovať.

V tejto súvislosti Najvyšší súd... poukazuje práve na skutočnosť, že navrhovateľ sa nachádza v evidenciách Úradu boja proti organizovanej kriminalite. Námieta navrhovateľa, že napriek tejto skutočnosti mu bola doplnková ochrana udelená nemôže spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia odporcu, ak správny orgán pri posúdení žiadosti

žiadateľa o predĺžení doplnkovej ochrany dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

Najvyšší súd... považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Navyše navrhovateľ vo svojom odvolaní opätovne poukazoval na dôvody, ktoré už uviedol pred krajským súdom a z tohto dôvodu odvolací súd odkazuje na rozsudok krajského súdu, ktorý sa s uvedenými námietkami už vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Z tohto pohľadu Najvyšší súd... nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku teda nemá žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje. ...

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty navrhovateľa, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva navrhovateľa na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pred súdom.

Vychádzajúc z uvedeného považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť sťažovateľa za nedôvodnú a navrhuje, aby Ústavný súd Slovenskej republiky túto sťažnosť neprijal.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 3 a čl. 38 ods. 2 listiny a porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža/10/2010 a jeho rozsudkom z 12. januára 2011, prijal na ďalšie konanie uznesením sp. zn. IV. ÚS 308/2011 z 27. júla 2011. Zároveň odložil vykonateľnosť rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/10/2010 z 12. januára 2011 v časti, v ktorej potvrdil rozsudok krajského súdu č. k. 9 Sz 38/2010-35 zo 6. októbra 2010. Vo zvyšnej časti sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Právna zástupkyňa sťažovateľa sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadrila k stanovisku najvyššieho súdu v prípise doručenom ústavnému súdu 7. septembra 2011, v ktorom uviedla, že najvyšší súd neuviedol žiadne informácie nad rámec odôvodnenia napadnutého rozsudku. Poukázala na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/2/2011 zo 16. februára 2011, «*podľa ktorého sám v rovnakom prípade - zrušenie doplnkovej ochrany z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenska bez toho, aby bol dôkaz o existencii tejto skutočnosti zaevidovaný v spise Migračného úradu MV SR, skonštatoval: „Nepredloženie spisu predstavuje dôvod na zrušenie rozhodnutia odporcu krajským súdom v zmysle § 250j ods. 3 OSP, podľa ktorého súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov alebo preto, že spisy neboli predložené. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzovaný v skutkových otázkach len tým, čo zistil správny orgán, a to čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu najmä z hľadiska závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení učinенých správnym orgánom a ak pri tom zistí skutkové či procesné právne nedostatky, môže reagovať jednak tým, že uloží správnenému orgánu ich odstránenie, nahradenie či doplnenie, resp. zväži, či tak učiní sám.“*

Sám Najvyšší súd Slovenskej republiky teda v tomto svojom rozhodnutí popiera skutočnosti, ktoré tvrdí vo vyjadrení doručenom Ústavnému súdu Slovenskej republiky. Len pre informáciu dopĺňame, že po zverejnení uvedeného citovaného rozsudku začal Krajský súd v Bratislave ako príslušný súd na podanie opravného prostriedku voči rozhodnutiam Migračného úradu MV SR o zrušení doplnkovej ochrany z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky, pokiaľ nebol dôkaz alebo odkaz na takýto dôkaz uvedený v spise navrhovateľa, tieto rozhodnutia z dôvodu podľa § 250 j ods. 2 písm. b), ods. 3 O. s. p. rušiť a vracať ich na ďalšie konanie.

Preto trváme na tom, že postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave boli porušené základné práva sťažovateľa tak, ako je to uvedené v sťažnosti a na našej sťažnosti trváme.»

Na výzvu ústavného súdu z 8. augusta 2011 a 23. augusta 2011 najvyšší súd ako účastník konania oznámil, že súhlasí s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania, pričom právna zástupkyňa sťažovateľa s týmto postupom nesúhlasila. Ústavný súd preto podľa § 30 ods. 1 v spojení s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde nariadil ústne pojednávanie na 20. október 2011.

Na verejnom ústnom pojednávaní, ktoré sa konalo 20. októbra 2011, sa zúčastnila právna zástupkyňa sťažovateľa; za najvyšší súd sa na verejnom ústnom pojednávaní nezúčastnil nikto. Právna zástupkyňa sťažovateľa na verejnom ústnom pojednávaní uviedla, že „... *Vzhľadom na to, že väčšina vecí je už uvedená v sťažnosti, ako aj teda v tom našom vyjadrení, ja snád' iba veľmi rýchlo zosumarizujem, a teda dodám ešte veci, dodám informácie, ktoré sú známe. Sme o tom ústavný súd informovali, napríklad o skutočnosti, že sťažovateľ sa nenachádza už v pobytovom tábore, ale aj napriek tomu, že sa odložila vykonateľnosť rozhodnutiu o zrušení doplnkovej ochrany, bol zaistený a bolo vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, a to naspäť do Afganistanu...*

Týchto vecí je viacero, máme ich asi päť na Slovensku, s tým, že prípad pána H., prípad sťažovateľa bol prvý. Jeho konanie dopadlo tak, ako dopadlo. Podotýkam, že všetky ostatné, všetky ostatné konania vo všetkých ostatných prípadoch už súdy postupovali inak. Aj sám najvyšší súd dokonca v rovnakom zložení, čiže rovnaký senát najvyššieho súdu tak, ako rozhodoval o tomto prípade, o niekoľko dní neskôr rozhodol v obdobnom prípade úplne inak. Rovnaké okolnosti, rovnako chýbal dôkaz v spisovom materiáli, rovnako sa namietali rovnaké skutočnosti, v princípe išlo skutočne o také isté prípady. Napriek tomu najvyšší súd rozhodnutie krajského súdu zrušil a vlastne postupoval, ako hovorím, úplne iným spôsobom.

...

... sťažovateľ je momentálne v zaistení, stalo sa tak 14. októbra, v piatok, pričom 12. septembra si podával žiadosť o tolerovaný pobyt, a to práve preto, lebo on síce mal uznesenie ústavného súdu o odložení vykonateľnosti rozhodnutia najvyššieho súdu, čiže teoreticky, keby ho zastavila polícia na ulici a toto by policajtom ukázal, nemuselo by sa mu nič stať, avšak sa mu odporúča, aby si práve pre účely prebiehajúceho súdneho konania požiadal o tolerovaný pobyt. Požiadal si oň 12. septembra, štandardne sa rozhoduje o tolerovanom pobyte v lehote do 30 dní. V lehote do 30 dní sa nerozhodlo, nič sa v tejto

veci nekonalo, len sa 14. októbra pozval na výsluch. Na výsluch došiel, zaistili ho a odviezli do M., kde sa nachádza stále. ...

Namietam postup, a to to, že podľa nášho názoru najvyšší súd jednoznačne mal rozhodnutie krajského súdu zrušiť, a to vlastne kvôli tomu, že mu nebolo umožnené nahliadnutie do spisu, teraz vlastne tie dôvody sú tu uvedené. Nevie, že čo konkrétne sa pýtate. Postup bol zvolený takto. Najvyšší súd v prípade konania 10 Sža 2/2011 vychádzal zo skutočnosti, že preskúmal spis a usúdil, že zrejme nebol úplný, resp. rovnako sa tam namietalo, pokiaľ dobre viem, tak sa rovnako namietal nesúlady spisu s rozhodnutím. Najvyšší súd Slovenskej republiky povedal, že áno, spis nebol predložený úplný, pretože nemohol byť predložený úplne, pretože sa v ňom nenachádzal ten dôkaz, na základe ktorého migračný úrad rozhodnutie o doplnkovej ochrane zrušil. Nenachádzal sa v spise migračného úradu žiadny v žiadnom zo spisov migračného úradu, takisto to bolo aj v našom prípade. V prípade 10 Sža 2/2011, v tomto prípade toto rozhodnutie z dôvodu § 221 ods. 1 písm. f) v spojení s § 221 ods. 1 písm. h) zrušil, v našom prípade ho potvrdil. ...

... súdny spis bol vyžiadaný, ale rovnako v ňom nebola žiadna informácia o tej skutočnosti, ktorá by hoci len náznakom naznačovala, že je tu nejaký dôvod, pre ktorý by bol ten človek považovaný za nebezpečného pre Slovensko. Toto sa v tom spise nenachádzalo. Ani nebola tam skutočne ani zmienka, vôbec nič. Na čo sa odvolávali, najvyšší súd sa odvolával vo svojom rozhodnutí na niečo také, že má informáciu, že bol v evidencii Úradu boja proti organizovanej kriminálnosti. Ja si presne nepamätám, ako to bolo v spise napísané. Po prvé, nenachádzalo sa to v spise o zrušení doplnkovej ochrany, je to, ako som sa teda dočítala z jej vyjadrenia, bol to spis z roku 2009, ešte v tom konaní, kde sa rozhodovalo o jeho žiadosti o azyle, čiže v tom prvom konaní, po preskúmaní ktorého bolo vydané rozhodnutie o tom, že sa mu doplnková ochrana udeľuje. O rok na to požiadal o predĺženie doplnkovej ochrany, v tomto spise nebolo vôbec nič a pokiaľ si dobre pamätám...

Tak § 52 zákona o azyle hovorí o tom, že v prípade, ak sa zruší doplnková ochrana z dôvodu bezpečnostného záujmu, tak sa vlastne v odôvodnení iba uvedie, že táto bezpečnostná klauzula, že teda bola zrušená doplnková ochrana, bola zrušená z dôvodov, že je osoba nebezpečná pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Toto je požiadavka, ktorú kladie zákon na samotné rozhodnutie o zrušení doplnkovej ochrany v správnom konaní. To

znamená, ukladá povinnosť, ako má takéto rozhodnutie vyzerat'. Ono nič nehovorí o tom, ako má vyzerat' spis. Za predpokladu, že by sa v spisovej dokumentácii skutočne nenachádzala žiadna zmienka o tom, že existuje nejaký dôkaz, ktorý môže priviesť migračný úrad k úvahám o tom, že osoba je nebezpečná pre Slovensko, tak vlastne sú ním popreté práva tak, ako som to uviedla v našej sťažnosti. Myslím, že presne takýto istý názor vyslovuje aj najvyšší súd, presne v takomto istom znení, že teda skutočnosť, že rozhodnutie nemusí byť odôvodnené, neznamená, že skutočnosti, ktoré odôvodňujú rozhodnutie migračného úradu, nemajú byť uvedené v spise. ...

... samozrejme, chápem skutočnosť, že konkrétne informácie nemôžu byť zverejnené, avšak podľa nášho názoru majú tam byť zverejnené minimálne také údaje, aby bolo zrejmé, že taká informácia tu je. Minimálne, že existuje informácia s uvedením, kde sa k tejto informácii alebo akým spôsobom sa k tejto informácii dá dostať za predpokladu, že by išlo o utajované skutočnosti. Pokiaľ to nespadá pod režim utajovaných skutočností, tak by to malo byť uvedené v spise.“

Ústavný súd odročil verejné ústne pojednávanie na neurčito s dodatočným určením dátumu verejného ústneho pojednávania na 25. január 2012.

Predsedníčka správneho kolégia najvyššieho súdu doručila 13. januára 2012 ústavnému súdu „doplnenie vyjadrenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k sťažnosti K. H.“ podpísané predsedníčkou senátu, v ktorom uviedla:

„Po opätovnom preštudovaní spisového materiálu krajského súdu ako rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 9Saz 38/2010-35 zo dňa 6. októbra 2010 Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na znenie ustanovenia § 52 ods.1 zákona o azyle a ods. 2, podľa ktorého o.i. v rozhodnutí, ktorým sa zrušuje doplnková ochrana podľa § 15b ods. 1 písm. b/ z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d/ sa v odôvodnení uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Odporca v odôvodnení rozhodnutí, uvedených v ustanovení § 52 ods. 2 zákona o azyle, nemôže bližšie uvádzať dôvody, ktoré ho viedli k výroku o zrušení doplnkovej ochrany. Uvedie iba konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Jedná sa o snahu zabrániť zverejneniu prameňov, z ktorých sa

dospelo k poznatkom, podľa ktorých konkrétna osoba predstavuje nebezpečie pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

V danom prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, podľa ktorého účastník administratívneho konania, podobne ako aj jeho právny zástupca, má právo o.i. nahliadnuť do predmetného administratívneho spisu. Teda využitím tohto svojho práva by sa mohol oboznámiť so všetkými skutočnosťami, ktoré by mali byť zjavne utajené a to s poukazom na citované ustanovenie § 52 ods.2 zákona o azyle. V rámci odôvodnenie súd poukázal tiež na skutočnosť, že navrhovateľ bol objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ (viď spis odporcu ČAS: MU-41/PO-Ž-2009 - č. listu 138).

Zároveň si dovoľujeme oznámiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky, že sa nezúčastníť verejného ústneho pojednávania zvolaného na 25. januára 2012.“

Právna zástupkyňa podaním z 19. januára 2012 požiadala o ospravedlnenie svojej neúčasti na verejnom ústnom pojednávaní, ako aj neúčasti sťažovateľa s tým, že tak činí na základe pokynu sťažovateľa, a priložila k tomuto „ospravedlneniu“ stručné vyjadrenie vo veci, v ktorom namieta postup najvyššieho súdu a poukazuje najmä „Na nesúladsť medzi obsahom spisu a vydaným rozhodnutím sme opakovane poukazovali v rámci odvolacieho konania na Najvyššom súde SR. Naše odvolanie sme odôvodnili o. i. aj tým, že súd nevykonal navrhované dôkazy a tým nedostatočne zistil skutkový stav (pokiaľ MÚ MV SR tvrdil, že nejaký dôkaz existuje, ku ktorému sťažovateľ navyše nemal prístup, mal ho súd vykonať - § 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.), súčasne sme namietali nesprávne skutkové zistenia súdu na základe vykonaných dôkazov (§ 205 ods. 2 písm. d)), ako i skutočnosťou, že v konaní došlo k iným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p.

Najvyšší súd SR v rámci odvolacieho konania konštatoval, že Najvyšší súd SR preskúmava v prípadoch rozhodnutí vydaných na základe povolenej voľnej úvahy iba to, či rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súds neposudzujú účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Súds preskúmava úvahy správneho orgánu len v tom smere, či sú v súlade s pravidlami logického myslenia a či podklady pre takýto úsudok boli zistené úplne a riadnym procesným postupom. Stotožnil sa s názorom Krajského súdu v Bratislave s tým, že rozhodnutie nepovažuje za arbitrárne. Rozhodol o práve a námietkach

sťažovateľa bez toho, aby sa sám oboznámil s obsahom informácie, ktorá tvorila podklad na rozhodnutie o jeho zrušení doplnkovej ochrany, hoci túto možnosť mal a opakovane sme o to žiadali. Nevysporiadal sa s námietkami o nesúlade obsahu spisu s rozhodnutím o zrušení doplnkovej ochrany, resp. vysporiadal sa s nimi tak, že určil, že na rozhodnutie o zrušení doplnkovej ochrany postačuje neoveriteľný názor migračného úradu, vychádzajúc pritom z ustanovenia zákona o azyle, podľa ktorého sa rozhodnutia o zrušení doplnkovej ochrany z dôvodu bezpečnosti Slovenskej republiky nemusia odôvodňovať. (V ústavnej sťažnosti sme poukazovali na právne názory, ktoré túto skutočnosť vyvracajú).

Najvyšší súd SR mal podľa nášho názoru rozhodnutie z dôvodu podľa § 253 j ods. 2 písm. b) resp. ods. 3 rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Takýmto spôsobom rozhodol Najvyšší súd SR aj v obdobnom prípade 10 Sža/2/2011 (už sme o tom ÚS SR informovali) a následne sa prijala právna prax, podľa ktorej sa rozhodnutia Migračného úradu MV SR v takýchto prípadoch rozhodnutím súdu práve z uvedených dôvodov rušili. ...

Máme za to, že postupom Najvyššieho súdu, jeho rozhodnutím a konaním, ktoré mu predchádzalo, došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa, tak ako je uvedené v ústavnej sťažnosti. “.

Na verejnom ústnom pojednávaní nariadenom na 25. január 2012 sa nezúčastnil žiaden z účastníkov konania ani právna zástupkyňa sťažovateľa. Svoju neúčast' na verejnom ústnom pojednávaní riadne ospravedlnili. Vzhľadom na neúčast' účastníkov konania ústavný súd po krátkej porade vyhlásil nález ústavného súdu.

II.

Na základe listinných dôkazov predložených sťažovateľom v uvedenej veci, ako aj spisov migračného úradu, súdneho spisu krajského súdu vedeného pod sp. zn. 9 Saz/38/2010 ústavný súd zistil tento skutkový stav:

Rozhodnutím migračného úradu č. ČAS: MU-41-38/PO-Ž-2009 z 19. júna 2009 nebol sťažovateľovi udelený azyl. Migračný úrad zároveň týmto rozhodnutím poskytol sťažovateľovi doplnkovú ochranu podľa § 13a a § 20 ods. 4 zákona č. 480/2002 Z. z.

o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o azyle“) na jeden rok od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25. júna 2009.

Sťažovateľ podal žiadosť o predĺženie doplnkovej ochrany 29. marca 2010 na oddelení cudzineckej polície Policajného zboru v T., ktoré túto žiadosť postúpilo 30. marca 2010 migračnému úradu.

Migračný úrad rozhodol o žiadosti sťažovateľa z 29. marca 2010 rozhodnutím č. ČAS: MU-148-9/PO-Ž-2010 zo 17. júna 2010 tak, že doplnkovú ochranu sťažovateľovi zrušil. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na žiadosť sťažovateľa a uviedol:

„Po komplexnom posúdení jeho žiadosti a vzhľadom na to, že ide o bezpečnostný záujem SR, bolo potrebné rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.“

Proti tomuto rozhodnutiu migračného úradu podal sťažovateľ opravný prostriedok, ktorý bol doručený na krajský súd 23. júla 2010. V opravnom prostriedku sťažovateľ poukázal na to, že ani migračný úrad nespochybnil, že bezpečnostná situácia v Afganistane sa za obdobie, keď mu bola poskytnutá doplnková ochrana, zhoršila, a preto dôvody, pre ktoré mu bola táto ochrana poskytnutá, naďalej nepochybné trvajú. Okrem iného tiež uviedol:

«Žalovaný ako dôvod zrušenia doplnkovej ochrany uvádza „bezpečnostný záujem SR“. Vzhľadom na skutočnosť, že nešpecifikuje dôvody a dôkazy, ktoré ho viedli k takémuto rozhodnutiu, môžeme sa iba domnievať, na základe akých úvah k tomuto rozhodnutiu dospel.

Bezpečnostné záujmy Slovenskej republiky sú definované v „Bezpečnostnej stratégii Slovenskej republiky“ schválenej ešte 27. 9. 2005...

Z rozhodnutia nie je možné zistiť, čo odôvodňovalo žalovaného k takýmto úvahám. Vychádzajúc z obsahu spisu, v súlade s výpoveďami žalobcu a odôvodneniami predchádzajúcich rozhodnutí žalovaného, predpokladáme, že mohlo ísť o vyhlásenie žalobcu o jeho členstve v politickej strane. Podotýkame, že politická strana nie je na žiadnom zozname teroristických organizácií (napríklad najnovšie, dňa 19. 1. 2010, zverejnený zoznam teroristických organizácií Úradom koordinátora boja proti terorizmu

USA... zástupcovia strany rokovali v máji s prezidentom krajiny s cieľom pomôcť vyriešiť konfliktnú situáciu v Afganistane. Členovia strany majú svoje zastúpenie aj v afganskom parlamente. Z uvedeného je teda zrejmé, že členstvo v strane nemôže nijakým spôsobom ohroziť bezpečnostný záujem Slovenskej republiky zo strany žalobcu.

Nakoľko obsah spisu neobsahuje iné dôkazy, ktoré by akokoľvek odôvodňovali rozhodnutie žalovaného o zrušení doplnkovej ochrany z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky, máme za to, že rozhodnutie vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu. Rovnako, vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie, resp. odôvodnenie sa v súlade s § 52 ods. 2 zákona o azyle obmedzilo na skonštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem SR, považujeme rozhodnutie za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov.»

Migračný úrad vo vyjadrení k opravnému prostriedku sťažovateľa zo 17. augusta 2010 poukázal na príslušné ustanovenia zákona o azyle s tým, že jeho rozhodnutie spolu s odôvodnením je v súlade s týmito ustanoveniami zákona o azyle.

Opravný prostriedok sťažovateľa prerokoval krajský súd na pojednávaní 6. októbra 2010, na ktorom sa zúčastnil sťažovateľ, jeho právna zástupkyňa a poverený zamestnanec migračného úradu. Na tomto pojednávaní poverený zamestnanec migračného úradu okrem iného uviedol:

„Informácie, ktoré viedli migračný úrad k vydaniu napadnutého rozhodnutia sú utajované, a preto nemôžu byť obsahom administratívneho spisu. Tieto však viedli k vydaniu rozhodnutia, ktoré navrhovateľ napadol. Rozhodnutie považujeme za zákonné a navrhujeme súdu, aby ho potvrdil.“

O opravnom prostriedku sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 9 Saz/38/2010-35 zo 6. októbra 2010 tak, že napadnuté rozhodnutie migračného úradu potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku okrem iného uviedol:

„Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa súd podrobne oboznámil s obsahom prvostupňového správneho spisu ČAS: MU-148/PO-Ž-2010, ako aj spismi Č. p.: MU-427/PO-Ž/2006, MU-1087/PO-Ž/2006 a MU-41/PO-Ž-2009.

Zo spisu Č. p.: MU-427/PO-Ž/2006 súd zistil, že navrhovateľ požiadal o azyl po prvý raz 31. 8. 2005. Rozhodnutím odporcu č. j.: MU-1840/PO-Ž/2005 z 21. 10. 2005 bolo toto konanie zastavené z dôvodu § 19 ods. 1, písm. f) zákona o azyle. Po vrátení navrhovateľa z Belgicka a vykonaní príslušných procesných úkonov odporca rozhodnutím Č. p.: MU-427/PO-Ž/2006 zo dňa 22. 5. 2006 konanie zastavil z dôvodu § 19 ods. 1, písm. c) zákona o azyle.

Zo spisu Č. p.: MU-1087/PO-Ž/2006 súd zistil, že po opätovnom podaní žiadosti navrhovateľa o azyl odporca rozhodnutím Č. p.: MU-11/PO-Ž/2006 zo dňa 9. 10. 2006 navrhovateľovi azyl neudelil a rozhodol, že sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia alebo vrátenia do Afganistanu. Toto rozhodnutie bolo po podaní opravného prostriedku právoplatne potvrdené rozsudkom tunajšieho súdu č. k.: 9Saz/128/2006-102 zo dňa 20. 6. 2008. Medzi tým bol navrhovateľ po opustení Slovenska vrátený z Veľkej Británie (28. 9. 2007).

Zo spisu ČAS: MU-41/PO-Ž-2009 súd zistil, že navrhovateľ požiadal opätovne o azyl vyhlásením zo dňa 27. 1. 2009 z dôvodu obavy o svoj život. V spise sa o. i. nachádza relácia Prezídia policajného zboru - Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 23. 3. 2009, podľa ktorej navrhovateľ sa nachádza v evidenciách tohto úradu, pričom príslušné informácie sa nachádzajú v spise Č. p.: PPZ-104/BOK-OT-2007. Odporca rozhodnutím zo dňa 19. 6. 2009 navrhovateľovi azyl neudelil azyl, poskytol mu však doplnkovú ochranu na dobu jedného roku.

Zo spisu ČAS: MU-148/PO-Ž-2010 súd zistil, že navrhovateľ dňa 29. 3. 2010 požiadal o predĺženie poskytnutej doplnkovej ochrany z dôvodu pretrvávania dôvodov, ktoré viedli k jej poskytnutiu. Dňa 16. 6. 2010 bol vo veci podanej žiadosti vykonaný pohovor s navrhovateľom, v priebehu ktorého navrhovateľ o. i. uviedol, že pracuje vo firme Samsung a že je v telefonickom kontakte s rodinou, ktorá žije v Pakistane. V spise sa nachádzajú správy o krajine pôvodu navrhovateľa, týkajúce sa bezpečnostných rizík návratov a celkovej situácie v Afganistane. ...

K námietke, že napadnuté rozhodnutie neobsahuje odôvodnenie jeho výroku:

Podľa ust. § 52 ods. 1 zákona o azyle sa na konanie podľa tohto zákona vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak. Ako to však vyplýva z citovaného odseku 2 tohto ustanovenia, o. i. v rozhodnutí, ktorým sa zrušuje

doplňková ochrana podľa § 15b ods. 1 písm. b) z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d) sa v odôvodnení uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Citované ust. zákona o azyle (§ 52 ods. 2) je teda vo vzťahu k zák. č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) *lex specialis*. To v praxi znamená, že odporca v prípadoch rozhodnutí, uvedených v citovanom ustanovení 52 ods. 2 zákona o azyle nemôže bližšie uvádzať dôvody, ktoré ho viedli k výroku o (v danom prípade) zrušení poskytnutej doplňkovej ochrany - uvedie iba konštatovanie, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky. Dôvod takéhoto znenia predmetnej zákonnej úpravy je zrejmý - je to snaha zabrániť zverejneniu prameňov z ktorých sa dospelo k poznatkom, podľa ktorých konkrétna osoba predstavuje nebezpečie pre bezpečnosť Slovenskej republiky. V prípade, ak by odôvodnenie obsahovalo opis zisteného stavu, došlo by k odkrytiu zdroja poznatkov, samotnej masy poznatkov a spôsobu ich získania, čím by sa v konkrétnej veci zmarilo konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti aj zverejnili postupy, používané na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky, ktoré vedú k aktivite cudzích spravodajských služieb, k organizovaniu trestnej činnosti a terorizmu, resp. ktoré môžu vážne ohroziť alebo poškodiť hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Ak teda odporca, rozhodujúc o zrušení poskytnutej doplňkovej ochrany podľa ust. § 15b ods. 1, písm. b) z dôvodu § 13c ods. 2, písm. d) zákona o azyle svoje rozhodnutie neodôvodnil, postupoval iba v intenciách ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle a teda takéto jeho konanie nie je v rozpore so zákonom, ale ho iba naplňa.

K námietke, že rozhodnutie vychádzalo zo skutkového stavu, ktorý je v rozpore s obsahom spisu:

Na tomto mieste je potrebné poukázať na dve skutočnosti: Prvou je fakt, že spis neobsahuje informáciu či informácie z ktorých by bolo možné zistiť, na základe čoho dospel odporca k názoru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Druhou skutočnosťou je dôvod, prečo sa tieto informácie v spise nenachádzajú. Odporca v rozhodnutí uviedol, že k zrušeniu poskytnutej doplňkovej ochrany dochádza z dôvodu § 13 ods. 2, písm. d) zákona o azyle, teda že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Vo všeobecnosti pod bezpečnosťou (Slovenskej republiky) možno chápať stav, ktorý umožňuje fungovanie, stabilitu a rozvoj štátu, zachováva mier, zvrchovanosť, územnú celistvosť a nedotknuteľnosť hraníc, vnútorný

poriadok v štáte, základné práva a slobody občanov a ochranu životov a zdravia osôb, majetku a životného prostredia (Zaplatinskij, 2009). Z uvedeného vyplýva, že bezpečnostný záujem Slovenskej republiky je záujem Slovenskej republiky na zaručení jej bezpečnosti, teda na vytvorení stavu, kedy konania tretích subjektov, ktoré priamo ohrozujú alebo môžu ohrozovať bezpečnosť štátu budú odhaľované a následne eliminované. Vo vzťahu k zákonu o azyle sa táto činnosť štátu prejavuje aj postupom podľa § 13 ods. 5 písm. a) - neudelením azylu, neposkytnutím doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 2 písm. d), odňatím azylu podľa § 15 ods. 3 písm. a), zrušením doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. b) z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d), nepredĺžením doplnkovej ochrany podľa § 20 ods. 3 z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d) a zrušením poskytovania dočasného útočiska podľa § 33 písm. c) zákona o azyle. Ako to vyplýva z ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle, zákonodarca zjavne nadradil bezpečnostný záujem štátu nad všeobecne platné zásady administratívneho konania, obsiahnuté v Správnom poriadku. Dôvody takéhoto postupu štátu sú zrejmé: Ako to súd uviedol v predchádzajúcom odseku tohto odôvodnenia, ak by odporca po tom, ako zistil dôvody vedúce k záveru, že ten či onen cudzinec, ktorý požiadal Slovenskú republiku o poskytnutie medzinárodnej ochrany, predstavuje nebezpečnosť pre Slovenskú republiku, uviedol (konkretizoval) dôvody na základe ktorých dospel k takémuto poznatku špecifikoval v rozhodnutí, odkryl by zdroj takýchto poznatkov, ich rozsah ako aj spôsob ich získania, čím by sa v konkrétnej veci zmarilo konanie príslušných štátnych orgánov a vo všeobecnosti aj postupy, používané na odhaľovanie konaní, ktoré môžu ohrozovať ústavné zriadenie, územnú celistvosť, zvrchovanosť a bezpečnosť Slovenskej republiky, ktoré vedú k organizovaniu trestnej činnosti a terorizmu, resp. ktoré môžu vážne ohroziť alebo poškodiť hospodárske záujmy Slovenskej republiky. Ak by sa dôkazy o takejto činnosti nachádzali v administratívnom spise odporcu, i keď by ich obsah nebol súčasťou odôvodnenia rozhodnutia (§ 52 ods. 2 zákona o azyle), nedosiahol by sa účel cit. ust. § 52 zákona o azyle, teda o.i. utajiť ich rozsah, ich zdroj a spôsob ich získania. Účastník administratívneho konania, podobne ak aj jeho právny zástupca, má totižto právo o. i. nahliadnuť do predmetného administratívneho spisu. Teda využitím tohto svojho práva by sa mohol (podrobne) oboznámiť so všetkými skutočnosťami, ktoré by mali byť zjavne utajené a to s poukazom na citované ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle, čím by sa zmaril účel tohto zákonného ustanovenia. Súd poznamenáva, že tieto informácie sú inými ako tie, ktoré

má na mysli ust. § 17 ods. 2, veta za bodkočiarkou zákona o azyle. V rámci tohto odôvodnenia súd poukazuje tiež na skutočnosť, že navrhovateľ bol objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ (viď spis odporcu ČAS: MU-41/PO-Ž-2009 - č. listu 138.

Pretože neodôvodnenie napadnutého rozhodnutia odporcu je v súlade s ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle a pretože informácie, na základe ktorých odporca dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky sú zjavne informáciami, ktorých sprístupnenie by mohlo ohroziť ich zdroj, resp. spôsob ich získania, ktorá skutočnosť by vo svojom dôsledku mohla viesť k narušeniu bezpečnosti štátu, resp. k zamedzeniu získavania informácií obdobného charakteru, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne. Súd tak rozhodol uvedomujúc si zjavný fakt, že administratívny spis neobsahuje dokumenty, na základe ktorých dospel odporca k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Súd však opätovne poukazuje na skutočnosť, že ich zaradením do administratívneho spisu by bol popretý zjavný bezpečnostný záujem, vyjadrený v ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle.

Súd súčasne poznamenáva, že (ako to vyplýva z rozhodovacej praxe súdu), odporca k zrušeniu poskytnutej doplnkovej ochrany podľa § 13c ods. 2, písm. d) zákona o azyle pristupuje iba ojedinele, čo zjavne svedčí o tom, že o takomto postupe rozhoduje zjavne iba v odôvodnených prípadoch.“

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom okrem iného poukazuje na to, že odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu je v rozpore s § 157 OSP. Je toho názoru, že bol daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. c) OSP. Podľa sťažovateľa krajský súd „mal... jednoznačne preskúmať obsah spisu vrátane utajených informácií ... minimálne za účelom zistenia, či uvedené dôkazy existujú. Súd však namiesto toho iba doslovne konštatuje, že takéto dôkazy (dôvody) zjavne existujú, nakoľko ani on sám sa nemal možnosť s nimi oboznámiť (nakoľko sú utajené)“. Konštatoval, že krajský súd sa „opiera o reláciu Prezídia policajného zboru – Úradu boja proti organizovanej kriminalite zo dňa 23. 3. 2009, podľa ktorej sa navrhovateľ nachádza v evidenciách tohto úradu. ... Navrhovateľovi bola však až po tomto období poskytnutá doplnková ochrana – to znamená,

že odporca... mal tieto všetky informácie uvedené v predmetnej správe k dispozícii... preto... tento dôkaz nie je dôkazom preukazujúcim akékoľvek podozrenie z toho, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.“. Podľa sťažovateľa postupom krajského súdu a jeho rozsudkom došlo k porušeniu ustanovení ústavy a dohovoru garantujúcich „spravodlivý proces, vrátane práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom... bolo jednoznačne popreté právo navrhovateľa na spravodlivý proces... aj tým, že súd nesprávne odôvodnil svoje rozhodnutie... bolo odňaté právo konať pred súdom“.

O odvolaní sťažovateľa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sž/10/2010 z 12. januára 2011 tak, že napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny. V odôvodnení rozsudku najvyšší súd okrem iného uviedol:

„V prípade doplnkovej ochrany ide o prechodný pobyt na dobu jedného roka, pričom doplnkovú ochraňuje možné opätovne predĺžiť na ďalší rok, ak dôvody na jej poskytovanie naďalej pretrvávajú. V prípade poskytovania doplnkovej ochrany ide o situácie, ktoré môžu mať len dočasný charakter a z toho dôvodu je stanovená lehota 1 roku. Ministerstvo vnútra poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak existujú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

V prípade zrušenia doplnkovej ochrany z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky rozhoduje správny orgán na základe voľnej úvahy v zmysle vyššie citovaného ustanovenia O. s. p. a to v prípade, ak je dôvodné podozrenie, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Teda. ak správny orgán dospel k záveru, že žiadateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Zákon neukladá správnemu orgánu toto svoje rozhodnutie odôvodňovať.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje práve na skutočnosť, že navrhovateľ sa nachádza v evidenciách Úradu boja proti organizovanej kriminalite. Námietka navrhovateľa, že napriek tejto skutočnosti mu bola doplnková ochrana udelená nemôže spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia odporcu, ak správny orgán pri posúdení žiadosti žiadateľa o predĺžení doplnkovej ochrany dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Navyše navrhovateľ vo svojom odvolaní opätovne poukazoval na dôvody, ktoré už uviedol pred krajským súdom a z tohto dôvodu odvolací súd odkazuje na rozsudok krajského súdu, ktorý sa s uvedenými námietkami už vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku teda nemá žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.“

Najvyšší súd poukázal na judikatúru ústavného súdu a ESRP a na základe toho dospel k záveru, že „napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave [je] riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty navrhovateľa, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva navrhovateľa na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pre súdom.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zrušení doplnkovej ochrany bolo rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa správnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

Rozsudok najvyššieho súdu nadobudol právoplatnosť 18. februára 2011. Sťažovateľ proti predmetnému rozsudku najvyššieho súdu podal sťažnosť doručенú ústavnému súdu 1. apríla 2011.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01). Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím, došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti také princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu, čo možno spoľahlivo vyvodiť z čl. 1 ústavy), sa osobitný dôraz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorým boli priznané (I. ÚS 10/98, I. ÚS 54/02).

K úlohám právneho štátu patrí vytvorenie právnych a faktických garancií uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd občanov. Ak je na uplatnenie alebo

ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní dostupných bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Koncepcia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky takehoto uplatňovania a ochrany základných práv a slobôd. Existencia takýchto konaní však nevyčerpáva ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkých zákonom vytvorených prostriedkov na dosiahnutie účelu takýchto procesných postupov. Ústavný súd v tomto smere osobitne pripomína objektivitu takehoto postupu orgánu verejnej moci. Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ako aj ničím nepodložená možnosť úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú vymedzené zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu, prijať rozhodnutie (II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04, obdobne aj II. ÚS 9/00, III. ÚS 199/08).

Rovnosť účastníkov súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci občianskeho súdneho konania (osobitne sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka, nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (II. ÚS 35/02, IV. ÚS 126/09).

Právu účastníka konania vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa ústavného súdu zodpovedá ústavná povinnosť súdu umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu (mutatis mutandis I. ÚS 75/96, I. ÚS 49/01).

Z uvedených ústavných princípov vychádzal aj ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok krajského súdu, a konania, ktoré mu predchádzalo. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti tvrdí, že postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža/10/2010 a jeho rozsudkom z 12. januára 2011 bolo porušené jeho základné právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, bola porušená zásada rovnosti účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a podľa čl. 37 ods. 3 listiny a bol porušený čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny.

Základom jeho argumentácie je tvrdenie, že postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom bol porušený princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania a princíp rovnosti účastníkov v konaní. Namietal, že

- najvyšší súd (a ani krajský súd) sa nezaujímal o obsah dôkazu, ktorý viedol migračný úrad k rozhodnutiu o zrušení doplnkovej ochrany,
- migračný úrad a ani všeobecné súdy mu nesprístupnili dôkaz, ktorý viedol migračný úrad k záveru, že je osobou nebezpečnou pre bezpečnosť Slovenskej republiky, čím mu nedali tieto orgány možnosť účinne sa brániť pred súdom a obhajovať svoje práva a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Sťažovateľ okrem toho predovšetkým namietal spôsob aplikácie § 52 zákona o azyle migračným úradom a v tejto súvislosti tvrdí, že

- všeobecné súdy sa uspokojili s konštatovaním migračného úradu, že je nebezpečný pre bezpečnosť Slovenskej republiky,
- pri aplikácii zákona neuplatnili ústavne konformný výklad, *„obmedzili sa len na aplikáciu príslušných ustanovení zákona o azyle, ktoré umožňujú odôvodniť rozhodnutie len konštatovaním, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky; porušili tak princíp,*

podľa ktorého sa v prípade existencie diskrepancie medzi zákonným ustanovením a Ústavou... uplatní ústavne konformný výklad“;

- nad ochranu základných práv, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, nadradili ustanovenia o ochrane bezpečnosti Slovenskej republiky, a to bez akýchkoľvek dôkazov.

Sťažovateľ v súvislosti s namietaným spôsobom aplikácie § 52 zákona o azyle tvrdí, že jej výsledkom je zásah do jeho základného práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 46 ods. 2 ústavy v prípade výkonu súdnej ochrany v systéme správneho súdnictva. Sťažovateľ formálne vo svojej sťažnosti a ani v jej petite neoznačuje porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, z toho dôvodu ústavný súd prihliadol na tieto námietky len v rozsahu, v akom boli relevantné vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny a porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny.

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu uvedených v sťažnosti v rozsahu jej prijatia na ďalšie konanie (vydaným v správnom súdnictve) bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich postupov a rozhodnutí na základe žalôb alebo opravných prostriedkov (§ 244 ods. 1 OSP), teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Preto treba vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu.

Z obsahu sťažnosti je zrejmé, že základnou námietkou sťažovateľa je, že najvyšší súd a krajský súd potvrdili rozhodnutie migračného úradu o zrušení doplnkovej ochrany argumentujúc bezpečnostným záujmom Slovenskej republiky napriek tomu, že sa podľa tvrdenia sťažovateľa neoboznámili s obsahom dôkazu, na základe ktorého migračný úrad rozhodol.

Podľa § 21 ods. 1 zákona o azyle proti rozhodnutiu ministerstva o zrušení doplnkovej ochrany možno podať opravný prostriedok na súd do 30 dní od jeho doručenia.

Podľa § 52 ods. 2 zákona o azyle v odôvodnení rozhodnutia ministerstva... o zrušení doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. b) z dôvodu podľa § 13c ods. 2 písm. d),... sa uvedie iba skutočnosť, že ide o bezpečnostný záujem Slovenskej republiky.

Podľa § 250l ods. 1 OSP sa podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia pokiaľ v tretej hlave piatej časti nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti s výnimkou § 250a.

Podľa § 250m ods. 1 OSP konanie sa začína na návrh, ktorým je opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu.

Podľa § 250q ods. 2 OSP o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie.

Podľa § 250s ods. 1 OSP proti rozhodnutiu súdu, ktorým potvrdí rozhodnutie správneho orgánu, je prípustné odvolanie. Obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie nie sú prípustné.

Podľa § 250ja ods. 1 OSP proti rozsudku súdu podľa § 250j ods. 1 a 2 je prípustné odvolanie.

Podľa § 250ja ods. 2 OSP odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Podľa § 250ja ods. 3 OSP ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie. Inak o odvolaní rozhodne spôsobom podľa § 219 až § 221 tohto zákona.

Podľa § 250ja ods. 6 OSP proti rozsudku najvyššieho súdu ako súdu vecne príslušného podľa § 246 ods. 2 nie je prípustný opravný prostriedok.

Podľa § 250ja ods. 7 OSP ak najvyšší súd rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Podľa § 250i ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre krajský súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia správneho orgánu. Súd môže na pojednávaní vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Predmetom konania krajského súdu bolo rozhodovanie o opravnom prostriedku sťažovateľa proti rozhodnutiu migračného úradu č. ČAS: MU-148-9/PO-Ž-2010 zo 17. júna 2010, ktorým migračný úrad rozhodol o zrušení doplnkovej ochrany sťažovateľovi. Krajský súd v súlade s 244 ods. 1 OSP preskúmaval, či migračný úrad nevybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom pri rozhodovaní migračného úradu na základe voľnej úvahy (správneho uváženia) podľa § 245 ods. 2 OSP.

Krajský súd na prerokovanie opravného prostriedku sťažovateľa podaného proti napadnutému rozhodnutiu migračného úradu nariadil vo veci pojednávanie, ktoré sa konalo

6. októbra 2010. Zúčastnil sa na ňom sťažovateľ, jeho právna zástupkyňa, poverený zamestnanec migračného úradu a tlmočník z paštúnskeho jazyka.

Zo zápisnice o pojednávaní vyplýva, že krajský súd na pojednávaní oboznámil obsah súdneho spisu, ako aj pripojených spisov migračného úradu č. MU-427/PO-Ž/2006, č. MU-1087/PO-Ž/2006, č. ČAS: MU-41/PO-Ž-2009 a č. ČAS: MU-148/PO-Ž-2010. Krajský súd vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a zástupcu migračného úradu, aby sa vyjadrili k oboznámenému obsahu spisov a k ďalším návrhom na doplnenie dokazovania, pričom obaja zhodne uviedli, že k týmto skutočnostiam nemajú pripomienky. Právna zástupkyňa sťažovateľa namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre absenciu jeho odôvodnenia. Zástupca migračného úradu argumentoval znením § 52 ods. 2 zákona o azyle. Krajský súd na pojednávaní vypočul sťažovateľa; pred jeho vypočutím právna zástupkyňa a poverený zamestnanec migračného úradu uviedli, že nemajú v úmysle sťažovateľovi položiť otázky. Po výsluchu sťažovateľa krajský súd podľa § 118 ods. 4 OSP vyzval právnu zástupkyňu sťažovateľa a povereného zamestnanca migračného úradu, „*aby zhrnuli svoje návrhy, vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci*“. Právna zástupkyňa vzhľadom na spôsob života sťažovateľa na území Slovenskej republiky zotrvala na návrhu a konštatovala, že niet dôvodu na to, aby bol sťažovateľ považovaný za osobu, ktorá ohrozuje bezpečnostné záujmy Slovenskej republiky.

Na základe tejto výzvy sa obaja zástupcovia účastníkov konania pred krajským súdom vyjadrili, následne sťažovateľ „*právom záverečného slova*“ uviedol, že nevie, odkiaľ migračný úrad získal informácie, ktoré musia byť utajované. Zástupca migračného úradu uviedol, „*že informácie, ktoré viedli migračný úrad k vydaniu napadnutého rozhodnutia, sú utajované, a preto nemôžu byť obsahom administratívneho spisu. Tieto však viedli k vydaniu rozhodnutia, ktoré navrhovateľ napadol.*“. Rozhodnutie považoval za zákonné a žiadal ho potvrdiť. Na záver pojednávania sťažovateľ na otázku súdu uviedol, že „*obsah pojednávania pochopil a rozumel mu, rozumel tlmočeniu*“. Krajský súd následne uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené, vyhlásil rozsudok, odôvodnil ho a uviedol poučenie o opravnom prostriedku. Na otázku krajského súdu sťažovateľ uviedol, že „*rozsudku, jeho odôvodneniu, ako aj možnosti podania opravného prostriedku porozumel*“.

Krajský súd rozsudkom č. k. 9 Saz/38/2010-35 zo 6. októbra 2010 potvrdil napadnuté rozhodnutie migračného úradu. Za relevantnú časť odôvodnenia považuje ústavný súd tú časť odôvodnenia krajského súdu, ktorá je reakciou na námietky sťažovateľa obsiahnuté v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu migračného úradu (s. 15 - 17 časti II).

Sťažovateľ sa proti označenému rozsudku krajského súdu odvolal.

Predmetom konania pred najvyšším súdom bolo rozhodovanie o odvolaní sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu; najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu svojím rozsudkom sp. zn. 10 Sža/10/2010 z 12. januára 2011 potvrdil.

Najvyšší súd ako odvolací súd rozhodol vo veci o odvolaní sťažovateľa rozsudkom bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) 12. januára 2011. Na verejnom vyhlásení rozsudku sa žiaden z účastníkov konania nezúčastnil, pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol 4. januára 2011 uverejnený na úradnej tabuli najvyššieho súdu a na jeho internetovej stránke.

Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľa proti označenému rozsudku krajského súdu takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Navyše navrhovateľ vo svojom odvolaní opätovne poukazoval na dôvody, ktoré už uviedol pred krajským súdom a z tohto dôvodu odvolací súd odkazuje na rozsudok krajského súdu, ktorý sa s uvedenými námietkami už vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Z tohto pohľadu Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku teda nemá žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje.

Pre posúdenie arbitrárnosti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu považoval Najvyšší súd Slovenskej republiky za kľúčové zistenie, či spôsob, ktorým krajský súd odôvodnil svoje rozhodnutie, je ústavne a zákonne konformný. Inými slovami povedané, úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky bolo zistiť, či spôsob výkladu príslušných

zákonnych ustanovení, ktorým krajský súd zdôvodnil svoje rozhodnutie, vzhľadom na zistený skutkový stav, nieje svojvoľný (arbitrárny) alebo ústavne a zákonne neudržateľný pre zjavné pochybenia alebo omyly v posudzovaní obsahu aplikovanej právnej úpravy (m. m. II. ÚS 127/07).

Ako vyplýva z konštantnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napríklad II. ÚS 127/07, I. ÚS 110/02) o svoj vôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. V predmetnej právnej veci aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona o azyle nie je popretím ich zmyslu. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že napadnutý rozsudok krajského súdu je riadne odôvodnený, nie je arbitrárny a nesignalizuje možnosť porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvaha krajského súdu, ktorá vychádza z konkrétnych faktov, je logická, a preto aj legitímna a žiadne znaky arbitrárnosti nevykazuje.

Skutočnosť, že sa navrhovateľ s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napríklad II. ÚS 87/07-10). Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína, a Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s tým v plnej miere stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

Napokon aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre uvádza, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú; článok 6 ods. 1 dohovoru však nemožno chápať tak, že vyžaduje podrobnú odpoveď na každý argument, pričom odvolací súd sa pri zamietnutí odvolania môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia rozhodnutia nižšieho súdu (Garcia Ruiz proti Španielsku zo dňa 21. januára 1999, Van de Hurk proti Holandsku zo dňa 19. apríla 1994). Splnenie povinnosti odôvodniť

rozhodnutie je potrebné posudzovať vždy so zreteľom na konkrétny prípad aj so zreteľom na charakter konania (správne súdnictvo), v ktorom bolo napadnuté rozhodnutie vydané (Ruiz Torija proti Španielsku zo dňa 9. decembra 1994).

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty navrhovateľa, jeho odôvodnenie je v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, a preto podľa názoru odvolacieho súdu nedošlo k porušeniu práva navrhovateľa na prístup k súdu, nebola mu ani odňatá možnosť konať pre súdom.

Z uvedených dôvodov preto bolo možné vyvodiť záver, že rozhodnutie odporcu o zrušení doplnkovej ochrany bolo rozhodnutie vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil. Odvolací súd sa správnym záverom uvedeným v jeho rozsudku stotožnil, námietkam navrhovateľa nevyhovel a napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 246c O. s. p. ako vecne správny potvrdil.“

V súvislosti s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu je potrebné uviesť, že právna zástupkyňa sťažovateľa v opravnom prostriedku z 20. júla 2010 proti rozhodnutiu migračného úradu a tiež v odvolaní z 22. novembra 2010 proti rozsudku krajského súdu namietala, že migračný úrad rozhodol o zrušení doplnkovej ochrany bez toho, aby v administratívnom spise bol priložený dôkaz, z ktorého migračný úrad vychádzal, čím sťažovateľ nemal možnosť sa s obsahom tohto dôkazu oboznámiť, na základe ktorého v danej veci takto rozhodli. Podľa názoru ústavného súdu uvedenú námietku, ktorá bola aj obsahom opravného prostriedku, aj odvolania, bolo možné vyhodnotiť, ako návrh na vykonanie dôkazu, prípadne dôkazov, na základe ktorých migračný úrad dospel k záveru, že sťažovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky. Na túto skutočnosť upozornila právna zástupkyňa sťažovateľa aj na pojednávaní krajského súdu, ktoré sa konalo 6. októbra 2010, a je zaznamenaná aj v zápisnici z tohto pojednávania. Z postupu krajského súdu a najvyššieho súdu je však zrejmé, že túto námietku právnej zástupkyne sťažovateľa príslušné správne súdy takýmto spôsobom nevyhodnotili, prípadne ak ju aj takýmto spôsobom hodnotili, takto formulovanému návrhu na vykonanie tohto dôkazu, prípadne dôkazov nevyhoveli, hoci mal v danej veci relevantný význam.

Krajský súd na túto skutočnosť uvedenú právnu zástupkyňou sťažovateľa na pojednávaní nereagoval a až vo svojom rozsudku č. k. 9 Sz/38/2010-35 zo 6. októbra 2010 k tejto skutočnosti uviedol, že *„spis neobsahuje informáciu či informácie z ktorých by bolo možné zistiť, na základe čoho dospel odporca k názoru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky... navrhovateľ bol objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ (vid' spis odporcu ČAS: MU-41/PO-Ž-2009 - č. listu 138... rozhodol uvedomujúc si zjavný fakt, že administratívny spis neobsahuje dokumenty, na základe ktorých dospel odporca k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky... ich zaradením do administratívneho spisu by bol popretý zjavný bezpečnostný záujem, vyjadrený v ust. § 52 ods. 2 zákona o azyle... ako to vyplýva z rozhodovacej praxe súdu..., odporca k zrušeniu poskytnutej doplnkovej ochrany... pristupuje iba ojedinele, čo zjavne svedčí o tom, že o takomto postupe rozhoduje zjavne iba v odôvodnených prípadoch.“*

Najvyšší súd vo svojom rozsudku sp. zn. 10 Sža/10/2010 z 12. januára 2011 v tejto súvislosti poukázal na § 245 ods. 2 OSP a uviedol:

„... Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje... na skutočnosť, že navrhovateľ sa nachádza v evidenciách Úradu boja proti organizovanej kriminalite. Námietka..., že napriek tejto skutočnosti mu bola doplnková ochrana udelená nemôže spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia odporcu, ak správny orgán... dospel k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky.

... považoval odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku... odvolací súd odkazuje na rozsudok krajského súdu, ktorý sa s uvedenými námietkami už vysporiadal vo svojom rozhodnutí. Z tohto pohľadu... nezistil v postupe odporcu ani krajského súdu žiadne pochybenie a k vyhodnoteniu námietok uplatnených v opravnom prostriedku teda nemá žiadne výhrady a v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odkazuje... napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave [je] riadne odôvodnený, podrobne odpovedal na všetky pre vec dôležité argumenty navrhovateľa, jeho odôvodnenie je v súlade s... § 157 ods. 2... rozhodnutie odporcu... bolo... vydané v súlade so zákonom a krajský súd nepochybil, ak jeho rozhodnutie potvrdil.“

Ústavný súd v tejto súvislosti považuje za potrebné uviesť, že neobstojí konštatovanie uvedené najvyšším súdom v namietanom rozsudku a vo vyjadrení doručenom ústavnému súdu (a ani námietka krajského súdu), podľa ktorého by sa zmaril účel utajovanej skutočnosti, ak by sa predmetný dôkaz, z ktorého vychádzal migračný úrad, založil do spisu, pretože by sťažovateľ mal automaticky možnosť sa oboznámiť s obsahom tejto skutočnosti, čo by mohlo viesť k ohrozeniu bezpečnosti Slovenskej republiky, agentov a pod. Je potrebné vychádzať z toho, že režim utajovaných skutočností upravuje zákon č. 215/2004 Z. z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o utajovaných skutočnostiach“). Zákon o utajovaných skutočnostiach vymedzuje utajované skutočnosti a tiež oprávnené osoby, teda právnické osoby a fyzické osoby, ktoré sú určené na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami alebo ktorých oprávnenie na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami vzniklo zo zákona [§ 2 písm. f) zákona o utajovaných skutočnostiach]. Oprávnenou osobou s osobitným postavením v rozsahu svojej funkcie je aj sudca [§ 34 ods. 1 písm. f) zákona o utajovaných skutočnostiach]. Za oprávnenú osobu sa považuje aj osoba, ktorá sa v konaní pred štátnym orgánom, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, jednorazovo oboznámi s utajovanými skutočnosťami v rozsahu potrebnom na konanie, a to advokát po podpísaní vyhlásenia o mlčanlivosti a poučení o povinnostiach pri ochrane utajovaných skutočností a možných dôsledkoch ich porušenia. Poučenie vykoná ten, kto bude oprávnený rozhodnúť o prizvaní takejto osoby na konanie, o čom vyhotoví písomný záznam (§ 35 ods. 3 zákona o utajovaných skutočnostiach).

Z uvedených skutočností vyplýva, že sudca v predmetnom konaní je oprávnenou osobou s osobitným postavením na oboznamovanie sa s utajovanými skutočnosťami. Z toho dôvodu si najvyšší súd mohol a mal vyžiadať podklady obsahujúce utajované skutočnosti, ktoré viedli migračný úrad pri správnej úvahe, že sťažovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre bezpečnosť Slovenskej republiky, a ktoré ho viedli k rozhodnutiu o zrušení doplnkovej ochrany. Na základe takto získaného podkladu mohol príslušný sudca posúdiť a vyhodnotiť postup migračného úradu pri uplatnení jeho správnej úvahy, či skutočne nevybočila z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, a až v nadväznosti na toto vyhodnotenie mohol urobiť

záver o zákonnosti rozhodnutia migračného úradu. Z postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu je zrejmé, že najvyšší súd plne rezignoval na tento postup a nevyžadoval tento postup ani od krajského súdu.

Pokiaľ ide o utajované informácie o sťažovateľovi, je zrejmé, že ich pripojenie do administratívneho spisu by podliehalo špeciálnemu režimu ustanoveného zákonom o utajovaných skutočnostiach s tým, že by bolo vylúčené automatické nahliadnutie do týchto podkladov sťažovateľovi, prípadne jeho právnomu zástupcovi. Nahliadnutie do tejto časti administratívneho spisu by podliehalo predovšetkým režimu podľa § 35 ods. 3 zákona o utajovaných skutočnostiach. Z tohto ustanovenia vyplýva, že s predmetnými utajovanými skutočnosťami by sa mohol oboznámiť len advokát sťažovateľa, na základe súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, išlo by o jednorazové oboznámenie sa s týmito skutočnosťami a v rozsahu potrebnom na konanie, po podpísaní príslušného poučenia a vyhlásení o mlčanlivosti. Je na zvážení príslušných orgánov, aby vzhľadom na povahu utajovaných skutočností, na predmet konania určili rozsah jednorazového oboznámenia sa s utajovanými skutočnosťami, tak aby bol zabezpečený rozsah potrebný pre konanie, ale aj ochrana ďalších záujmov, ktorá viedla k utajeniu predmetnej informácie (bezpečnosť Slovenskej republiky, boj s terorizmom, odhaľovanie trestných činov, boj proti organizovanej kriminalite, ochrana utajených svedkov, agentov a pod.). Možnosť oboznámenia sa zákonom ustanovených osôb s utajovanými informáciami nie je vzhľadom na uvedené v súdnom prieskume však vylúčená.

Ústavný súd pritom nespochybňuje skutočnosť uvedenú v rozsudku krajského súdu a deklarovajú aj v rozsudku najvyššieho súdu, a to, že *„Pokiaľ sa jedná o neodôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajský súd poukázal na ustanovenie § 52 ods.2 zákona o azyle. Súd rozhodol uvedomujúc si zjavný fakt, že administratívny spis neobsahuje dokumenty, na základe ktorých dospel odporca k záveru, že navrhovateľ predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku. Súd však opätovne poukázal na skutočnosť, že ich zaradením do administratívneho spisu by bol popretý zjavný bezpečnostný záujem vyjadrený v ustanovení § 52 ods. 2 zákona o azyle. V rámci odôvodnenia súd poukázal i na to, že navrhovateľ bol*

objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite PPZ (vid' spis odporcu ČAS: MU-/PO-Ž-2009 - č. 1.- 138).“.

Ústavný súd však dodáva, že vzhľadom na poslednú vetu uvedenej citácie a jej relevanciu na napadnuté rozhodnutie by bolo vhodné túto informáciu z časového hľadiska zaktualizovať, pretože posledná veta poukazuje na to, že sťažovateľ bol objektom záujmu Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru, bez toho, aby obidva konajúce súdy toto tvrdenie aktualizovali na situáciu v čase rozhodovania o zrušení doplnkovej ochrany sťažovateľa; z rozhodnutia ani z príslušných spisov táto skutočnosť nevyplýva. Migračný úrad však v zásade na základe rovnakej informácie nachádzajúcej sa v spisovom materiáli migračného úradu rozhodol rozhodnutím č. ČAS: MU-41-38/PO-Ž-2009 z 19. júna 2009 o povolení doplnkovej ochrany sťažovateľovi, zatiaľ čo migračným rozhodnutím č. ČAS: MU-148-9/PO-Ž-2010 zo 17. júna 2010 doplnkovú ochranu sťažovateľa zrušil. Znamená to, že na základe identického referenčného kritéria sa rozhodlo o druhovo rovnakej veci rozdielnym spôsobom bez toho, aby túto skutočnosť rozhodujúce orgány vo veci náležite zistili a primerane odôvodnili.

Ústavný súd v súvislosti s hodnotením zákonného postupu konajúcich správnych a súdnych orgánov podľa § 52 ods. 2 zákona o azyle je toho názoru, najmä vzhľadom na uvedené skutočnosti, že zo spisu správneho orgánu, ako aj zo súdneho spisu musí byť zrejmé, na základe čoho príslušné orgány rozhodovali, aj keď bez explicitne uvedeného dôvodu v odôvodnení svojho rozhodnutia. Zo spisovej dokumentácie musí jednoznačne vyplynúť, ktoré skutočnosti zoberal rozhodujúci orgán do úvahy a ktorým pripísal právnu relevanciu, najmä vzhľadom na právne dôsledky rozhodnutia o neposkytnutí, resp. zrušení doplnkovej ochrany sťažovateľa.

V nadväznosti na uvedené v kontexte so základnými právami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, postup najvyššieho súdu v spojení s postupom krajského súdu vzhľadom na to, že ide o požiadavku (dôkaz) zásadného významu, vo svojich dôsledkoch podľa názoru ústavného súdu znamená porušenie základného práva sťažovateľa vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny

v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny, a preto rozhodol o porušení tohto základného práva tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto nálezu.

Ústavný súd však nezistil porušenie základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 37 ods. 3 listiny v spojení s čl. 12 ods. 1 ústavy postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sža/10/2010 a jeho rozsudkom z 12. januára 2011. Správne konanie nie je kontradiktórnym konaním rovnako ako rozhodovanie v správnom súdnictve vzhľadom na to, že jeden z účastníkov konania v správnom súdnictve je vždy orgán verejnej moci, ktorý rozhodoval o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom predmetom konania pred správnym súdom je v zásade preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy. Vzhľadom na toto špecifikum správneho konania, ako aj správneho súdnictva v danom prípade ústavný súd dospel k záveru, že sťažovateľ porušenie svojho základného práva na rovnosť účastníkov v konaní nepreukázal, a preto ústavný súd tejto časti sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

Pokiaľ sťažovateľ namietal porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy, ústavný súd odvolávajúc sa na svoju doterajšiu judikatúru (napr. IV. ÚS 119/07 alebo IV. ÚS 383/08) k tomu uvádza, že čl. 1 ods. 1 a čl. 12 ods. 1 ústavy má charakter všeobecných ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto články ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd nepovažoval za potrebné vysloviť porušenie týchto článkov ústavy vo výrokovej časti tohto nálezu. Vzhľadom na to ani v tejto časti sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku nálezu).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1

zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

V tejto súvislosti ústavný súd zdôrazňuje, že vychádzal zo zásady viazanosti petitom návrhu na začatie konania a tiež zo skutočnosti, že sťažovateľ je v tomto prípade zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom. Vzhľadom na tieto skutočnosti prerokoval sťažnosť len v rozsahu namietaného porušenia tých práv, ktorých vyslovenia sa sťažovateľ domáha v návrhu na rozhodnutie, t. j. v petite sťažnosti a v rozsahu, v ktorom bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie.

V nadväznosti na uvedené, pokiaľ ide o ďalšie námietky sťažovateľa týkajúce sa namietaného porušenia jeho ďalších práv (základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy), najmä práva na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré je obsahovým komponentom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 46 ods. 2 ústavy, keďže sťažovateľ v petite svojej sťažnosti nenamietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd vychádzajúc z § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde sa namietaným porušením týchto práv nezaoberal a námietky sťažovateľa v rozsahu, v akom sa týkali porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1, resp. čl. 46 ods. 2 ústavy považoval za súčasť jeho argumentácie (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07).

IV.

Ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, rozhodnutie, ktorým bolo porušené základné právo, zruší (§ 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a môže vec vrátiť na ďalšie konanie [§ 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde]. V danom prípade na ochranu základného práva sťažovateľa bolo potrebné nielen zrušiť rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sža/10/2010 z 12. januára 2011, ale aj vrátiť vec na ďalšie konanie a rozhodnutie (bod 2

výroku tohto nálezu). Najvyšší súd je viazaný rozhodnutím o vrátení veci na ďalšie konanie, ktoré je vykonateľné doručením tohto nálezu (§ 56 ods. 7 zákona o ústavnom súde).

V ďalšom postupe je najvyšší súd viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde). Jeho úlohou bude na základe preskúmania úplného spisového materiálu správneho orgánu (migračného úradu) preskúmať a posúdiť, či správne uváženie správneho orgánu (migračného úradu), ktoré bolo použité pri posúdení nebezpečenstva sťažovateľa pre bezpečnosť Slovenskej republiky a na základe ktorého správny orgán (migračný úrad) rozhodol o zrušení doplnkovej ochrany sťažovateľa, nevybočilo z limitov ustanovených v § 245 ods. 2 OSP, a až v nadväznosti na to rozhodnúť podľa § 250p ods. 2 OSP.

Najvyšší súd sa bude musieť vyrovnáť pri svojom ďalšom rozhodovaní aj so svojou neskoršou judikatúrou (napr. uznesenie sp. zn. 10 Sža 2/2011 zo 16. februára 2011) týkajúcou sa takmer identických vecí, keď rozhodnutie krajského súdu, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie migračného úradu a účastníkovi konania zrušil doplnkovú ochranu z dôvodu bezpečnostného záujmu Slovenskej republiky, zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy a § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ žiadal priznať finančné zadosťučinenie v sume 2 797,20 €, ktoré odôvodnil ako sumu minimálnej mzdy za obdobie, odkedy nemohol pracovať do konca mesiaca, až keď bola podaná sťažnosť ústavnému súdu. Ústavný súd sťažovateľovi finančné zadosťučinenie nepriznal (bod 4 výroku nálezu), pretože vychádzal z toho, že v posudzovanej veci sa náprava zisteného porušenia jeho základných práv dosiahne samotným zrušením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a vrátením mu veci na ďalšie konanie a rozhodnutie, čo považoval v danom prípade za dostačujúce.

Sťažovateľ napokon žiadal, aby mu ústavný súd priznal úradu trov konania, ktoré mu vznikli v konaní o jeho sťažnosti pred ústavným súdom. Trovy konania právna zástupkyňa nevyčíslila. Ústavný súd priznal sťažovateľovi úhradu trov konania. Pri rozhodovaní o nich vychádzal z § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľ bola vo veci úspešný, a preto bolo potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania pozostávajúcich z náhrady trov právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok predchádzajúceho kalendárneho roka. Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2010, ktorá bola 741 €, pretože úkony právnej služby boli vykonané v roku 2011.

Úhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a spísanie a podanie sťažnosti, vyjadrenie k stanovisku odporcu zo 7. septembra 2011 a účasť na verejnom ústnom pojednávaní 20. októbra 2011) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky po 123,50 € (za jeden úkon právnej služby), 3 x režijný paušál po 7,41 €. Úhrada bola priznaná v celkovej sume 392,73 €.

Priznanú úhradu trov konania je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol o úhrade trov konania tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto nálezu.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. januára 2012